

طلیعه:

انسان بنا به ویژگی‌های فطری‌اش، طالب رشد و مشتاق کمال است. هر چقدر این طلب و اشتیاق برای فرد اهمیت بیشتری داشته باشد، بیشتر پی‌می‌برد که نیازمند راه است و به تبع آن، نیازمند همراه و راهنما. اگر این نیاز مهم را به‌درستی پاسخ نگوید، یا قدم در بیراهه می‌گذارد یا میزان خسارت و فرسایش و آسیب‌هایش بسیار بیشتر از حاصلش خواهد بود. در این نوشتار برآنیم تا با دیدی حکمت‌جویانه در جهت پاسخ به این نیاز، نمونه‌ای مطلوب را با عنوان «بازوگیر» معرفی کنیم.

«بازوگیری» نقش و جایگاهی است که به‌طور قطع می‌توان گفت هر انسان رشدیافته‌ای در زندگی خود به‌نوعی از آن بهره برده است. این تجربه بهره‌گیری حتی اگر بر شخص خاصی تطبیق نداشته باشد، ممکن است بین چند استاد یا راهنمای زندگی تقسیم شده باشد. به بیان دیگر، اهمیت این نقش به‌قدری است که کسی را نمی‌توانید بیابید که بدون دستیابی به دیدی جامع و کامل از شخصیت خویش، که در پرتو وجود راهنمایی دلسوز به‌دست آورده است، به رشد و کمال رسیده باشد.

هرچه به مقصد رشد و قلّه کمال انسانی بیشتر توجه کنیم، منزلت این جایگاه را متعالی‌تر می‌یابیم. این تعالی ایجاب می‌کند که در تبیین این نقش، قلّه رفیع و نهایت مطلوب بازوگیری معرفی شود. اما این به آن معنا نیست که به‌سبب دشواری‌های دستیابی به قلّه، بتوان از استفاده نسبی چنین نقشی نیز صرف‌نظر کرد.

آب دریا را اگر نتوان کشید   پس به‌قدر تشنگی باید چشید

جهت دریافت نسخه چاپی کتاب رهیاری به شماره زیر پیامک دهید :

۰۹۱۳۳۲۶۲۹۴۵